

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

2.3.2011

B7-0162/2011

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę nad oświadczeniem wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

on w sprawie stanowiska i priorytetów Parlamentu na 16. sesję Rady Praw Człowieka ONZ i przeglądu jej funkcjonowania w 2011 r.

Heidi Hautala, Barbara Lochbihler, Nicole Kiil-Nielsen, Raül Romeva i Rueda

w imieniu grupy politycznej Verts/ALE

RE\859330PL.doc

PE459.700v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie stanowiska i priorytetów Parlamentu na 16. sesję Rady Praw Człowieka ONZ i przeglądu jej funkcjonowania w 2011 r.

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNHRC), a w szczególności rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie trzynastej sesji Rady Praw Człowieka ONZ¹, rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. dotyczącą rozwoju Rady Praw Człowieka ONZ, w tym roli UE², a także rezolucje z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie wyniku negocjacji dotyczących Rady Praw Człowieka i 62. sesji Komisji Praw Człowieka ONZ³, rezolucję z dnia 29 stycznia 2004 r. w sprawie stosunków pomiędzy Unią Europejską a Organizacją Narodów Zjednoczonych⁴, rezolucję z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych⁵, rezolucję z dnia 29 września 2005 r. w sprawie rezultatów Światowego Szczytu Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniach 14-16 września 2005 r.⁶ oraz rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁷, – uwzględniając swoje rezolucje na temat praw człowieka i demokracji, przyjęte w trybie pilnym,
- uwzględniając rezolucję A/RES/60/251 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych powołującą Radę Praw Człowieka (UNHRC),
- uwzględniając poprzednie zwyczajne i nadzwyczajne sesje UNHRC, a także poprzednie tury powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka,
- uwzględniając 16. sesję UNHRC i jedenastą turę powszechnego przeglądu okresowego, który odbędzie się w dniach od 2 do 13 maja 2011 r.,
- uwzględniając przegląd funkcjonowania UNHRC odbywający się w 2011 r.,
- mając na uwadze zmiany instytucjonalne, jakie wniosło wejście w życie Traktatu z Lizbony, zwłaszcza utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i powołanie Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,
- uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5 oraz art. 18, 21, 27 i 47 Traktatu o Unii Europejskiej zmienionego Traktatem z Lizbony,

¹ Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2010)0036.

² Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0021.

³ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0097.

⁴ Teksty przyjęte, P5_TA(2004)0037.

⁵ Teksty przyjęte P6_TA(2005)0237.

⁶ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0362.

⁷ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489.

- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i zachowanie powszechności praw człowieka jest częścią etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, na której opiera się jedność Europy i rządzące nią zasady⁸,
 - B. mając na uwadze, że UNHRC jest jedyną w swoim rodzaju platformą specjalizującą się w powszechnych prawach człowieka i szczególnym forum zajmującym się tymi prawami w ramach systemu ONZ; mając na uwadze, że powierzono jej ważne zadanie i odpowiedzialność za zwiększanie promowania, ochrony i poszanowania praw człowieka na całym świecie,
 - C. mając na uwadze, że przegląd funkcjonowania UNHRC przebiega dwutorowo – status organu jest omawiany w Nowym Jorku, a procedury – w Genewie; mając na uwadze, że jednocześnie wszystkie międzynarodowe podmioty muszą działać na rzecz eliminacji podwójnych standardów oraz unikania wybiórczości i upolitycznienia rozpatrywanych kwestii dotyczących praw człowieka,
 - D. mając na uwadze, że suwerenność i krajowy system prawny nie mogą już dłużej być stosowane, aby chronić państwa przed kontrolą panującej w nich sytuacji praw człowieka,
 - E. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna postępować jako partner na arenie międzynarodowej w ogóle w kontekście ONZ, a konkretnie w UNHRC, a nowe podejście, które uosabia nowa Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), powinno przyczynić się decydująco do poprawy skuteczności działań Unii mających na celu sprostanie globalnym wyzwaniom w spójny i efektywny sposób,
 - F. mając na uwadze powstanie dyrekcji odpowiedzialnej za prawa człowieka i demokrację w ramach ESDZ,
 - G. mając na uwadze, że delegacja Podkomisji Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego uda się z wizytą do Genewy w czasie 16. sesji UNHRC, tak jak miało to miejsce podczas ubiegłych posiedzeń UNHRC i wcześniej podczas posiedzeń jej poprzedniczki – Komisji Praw Człowieka ONZ,
 - 1. podkreśla znaczenie 16. sesji UNHRC, a zwłaszcza procesu przeglądu jej funkcjonowania, który dostarcza jedynej w swoim rodzaju okazji do oceny, jak Rada wykorzystała swój mandat, i daje Radzie sposobność do rozszerzenia jej metod pracy pozwalającą na skuteczniejsze i systematyczniejsze reakcje na łamanie praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do procesu przeglądu funkcjonowania UNHRC wyznaczono dwóch mediatorów: Maroko i Liechtenstein;
 - 2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w programie 16. sesji zwyczajnej znalazły się, między innymi, raporty o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych oraz o propagowaniu i ochronie praw człowieka i wolności podstawowych w warunkach walki z terroryzmem, a także obszerne spotkania poświęcone prawom dziecka;

⁸ Art. 2, art. 3 ust. 5 i art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

3. z zadowoleniem przyjmuje tegoroczne nominacje na sprawozdawców specjalnych w tych kluczowych kwestiach i odnotowuje raporty, które zostaną przedstawione przez sprawozdawców specjalnych na temat tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, na temat wolności wyznania i przekonań oraz sytuacji obrońców praw człowieka; wzywa państwa członkowskie UE do aktywnego zaangażowania się w te debaty;
4. przyjmuje z zadowoleniem nową dyrekcję odpowiedzialną za prawa człowieka i demokrację i popiera ustanowienie grupy roboczej Rady UE ds. praw człowieka (COHOM) z siedzibą w Brukseli – jako że lokalizacja w Brukseli pozwala na lepsze monitorowanie polityki UE – w skład której wejdą eksperci w dziedzinie praw człowieka ze wszystkich 27 państw członkowskich i która pomoże zorganizować prace wielostronne w odniesieniu do prac dwustronnych;
5. popiera wyznaczenie specjalnego przedstawiciela wysokiego szczebla UE ds. praw człowieka i ponownie podkreśla potrzebę krajowych strategii w zakresie praw człowieka i demokracji;
6. podkreśla, że istotne jest, aby UE zajmowała wspólne stanowisko w kwestiach omawianych podczas 16. sesji, i zwraca się do państw członkowskich o wzmocnienie praktyki UE pod hasłem „jedno stanowisko, wiele głosów”, która funkcjonowała dobrze w ostatnich latach, np. w związku z inicjatywami UE przeciwko karze śmierci;

Działalność Rady Praw Człowieka

7. ponownie podkreśla swoje wezwanie skierowane do państw członkowskich UE do aktywnego sprzeciwu wobec wszelkich prób godzących w koncepcję powszechności, niepodzielności i współzależności praw człowieka oraz do zachęcania UNHRC, aby zwróciła szczególną uwagę na przypadki dyskryminacji w oparciu o wszystkie przesłanki, m.in. ze względu na płeć lub pochodzenie rasowe, wiek, orientację seksualną, religię lub przekonania;
8. przypomina o znaczeniu współzależności praw cywilnych i politycznych oraz praw gospodarczych, socjalnych i kulturowych; zwraca się o uznanie dostępu do wody i urządzeń sanitarnych za podstawowe prawo pozwalające na poprawę warunków życia ludzi;
9. jest zaniepokojony, że największą przeszkodą w bardziej aktywnym podjęciu mandatu przez UNHRC jest często dominująca „polityka bloków” oraz jej wpływ na wybór krajów i sytuacji będących przedmiotem uwagi UNHRC; ponownie stwierdza, że zdolność UNHRC do skutecznego wychodzenia naprzeciw problemom danego kraju oraz do reagowania w terminowy i adekwatny sposób ma kluczowe znaczenie dla jej autorytetu i wiarygodności;
10. uważa, że UNHRC należy wyposażyć w lepsze narzędzia do zajmowania się zarówno chronicznymi, jak i nagłymi sytuacjami, na przykład poprzez rozszerzenie zestawu narzędzi na rzecz praw człowieka, organizowanie paneli nie tylko w czasie sesji, ale również pomiędzy nimi, oraz poprzez przenoszenie sesji z Genewy do regionów; ubolewa, że w kilku sytuacjach UNHRC okazała się niezdolna do rozwiązania w szybki i

terminowy sposób poważnych problemów w zakresie praw człowieka z powodu braku odpowiednich instrumentów, wspiera zatem ideę niezależnych „alarmów”; aktywnie angażuje się w utworzenie specjalnych mechanizmów UNHRC, pozwalających na szybkie reagowanie na kryzysy w zakresie praw człowieka, jak np. w Tunezji, Egipcie, Iranie i na Białorusi;

11. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Stanów Zjednoczonych, aby wystosować rezolucję na temat sytuacji w Iranie; wzywa państwa członkowskie UE do udzielenia zdecydowanego wsparcia wprowadzeniu specjalnego mechanizmu dotyczącego Iranu; wzywa wysoką przedstawiciel i ESDZ do koordynacji współpracy między UE a Stanami Zjednoczonymi w zakresie kwestii praw człowieka budzących wspólną troskę, przy czym UE powinna działać w pełni niezależnie, aby być skuteczna i wiarygodna;
12. przyjmuje z zadowoleniem wysłanie do Tunezji misji humanitarnej ONZ wysokiego szczebla w dniach 27 stycznia - 2 lutego 2011 r. i gorąco zachęca do pełnego wdrożenia jej zaleceń; ponawia apel o powołanie niezależnej międzynarodowej komisji dochodzeniowej, która zajęłaby się badaniem przypadków poważnych naruszeń praw człowieka, do jakich doszło po wydarzeniach z dnia 17 grudnia 2010 r.;
13. wspiera wysłanie misji OHCHR do Egiptu celem zbadania ogólnej sytuacji w zakresie praw człowieka będącej następstwem zmiany przywództwa w tym kraju;
14. przyjmuje z zadowoleniem przyjęcie w drodze konsensusu rezolucji dotyczącej sytuacji w zakresie praw człowieka w Libii na 15. sesji specjalnej w dniu 25 lutego br., w której potępiono rażące i systematyczne łamanie praw człowieka w Libii i zwrócono uwagę, że niektóre z nich można potraktować jako zbrodnie przeciwko ludzkości, oraz wzywa do wysłania do Libii niezależnej międzynarodowej komisji dochodzeniowej celem zbadania wszystkich zarzutów dotyczących łamania w tym kraju międzynarodowego prawa w zakresie praw człowieka i zaleca Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ rozważenie zawieszenia członkostwa Libii w UNHRC; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 1 marca 2011 r., przyjętą w drodze konsensusu, o zawieszeniu członkostwa Libii w UNHRC;
15. popiera otwarcie regionalnego biura OHRHC w regionie śródziemnomorskim;
16. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie z inicjatywy Nigerii i Stanów Zjednoczonych 14. specjalnej sesji poświęconej sytuacji w zakresie praw człowieka w Wybrzeżu Kości Słoniowej w związku z zakończeniem wyborów prezydenckich w 2010 r., która to sesja potępiła przypadki naruszenia praw człowieka i wezwała wszystkie strony do pełnego poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz rządów prawa; ponownie wyraża poparcie dla wyników wyborów w formie uznanej przez ONZ i wzywa wszystkie zainteresowane strony do uznania władzy Alassane’a Ouattary jako wybranego prezydenta; popiera decyzję Unii Afrykańskiej o zorganizowaniu panelu głów państw celem osiągnięcia pokojowego i negocjowanego rozwiązania kryzysu powybtorczego w Wybrzeżu Kości Słoniowej;
17. wobec raportów specjalnych sprawozdawców ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej oraz ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Myanmarze/Birmie, ponawia swój apel do UE o publiczne poparcie

powołania komisji dochodzeniowych ONZ, które oceniłyby przypadki naruszenia praw człowieka w tych krajach oraz to, na ile te naruszenia stanowią zbrodnie przeciwko ludzkości; ubolewa nad brakiem współpracy między KRLD a specjalnym sprawozdawcą i wnosi o przedłużenie mandatu specjalnego sprawozdawcy dla Myanmaru/Birmy;

18. nalega, aby podczas nadchodzącej sesji UNHRC UE aktywnie uczestniczyła w przygotowaniu rezolucji na temat raportu będącego reakcją komisji niezależnych ekspertów na międzynarodową misję informacyjną ds. konfliktu w Strefie Gazy i aby poparła tę rezolucję, tak aby zapewnić pociągnięcie do odpowiedzialności za naruszenia prawa międzynarodowego, oraz aby poparła zwrócenie się do Zgromadzenia Ogólnego i mechanizmów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, w przypadku gdyby stronom izraelskiej i palestyńskiej nie udało się dopełnić obowiązku przeprowadzenia dochodzenia zgodnie z międzynarodowymi normami; wzywa ponadto wysoką przedstawiciel do aktywnego monitorowania zgodności ustaleń raportu międzynarodowej misji informacyjnej dotyczącej incydentu z humanitarnym konwojem statków, przy zapewnieniu przestrzegania zasad rozliczalności i odpowiedzialności; podkreśla potrzebę spójności między polityką UE w dziedzinie praw człowieka a działaniami zewnętrznymi UE na wszystkich szczeblach; podkreśla w związku z tym, że aspekty praw człowieka muszą być najpierw omówione w ramach Rady Stowarzyszenia UE-Izrael; jest szczególnie zaniepokojony faktem, że konkluzje Rady Stowarzyszenia UE-Izrael z dnia 21 lutego 2011 r. nie odzwierciedlają stanowiska UE w tej sprawie;
19. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie wysokiej przedstawiciel ds. praw człowieka ONZ na temat jej pierwszej wizyty na okupowanych terytoriach palestyńskich i w Izraelu, a zwłaszcza dobitne przesłanie, iż wszelka aktywność osadnicza jest nielegalna i że „międzynarodowe prawo w dziedzinie praw człowieka i międzynarodowe prawo humanitarne nie podlegają uzgodnieniom”;
20. ubolewa nad tym, iż podczas gdy kryteria członkostwa w UNHRC ustalone w rezolucji 60/251 Zgromadzenia Ogólnego ONZ zakładają pełną współpracę z tym organem, obecna praktyka dobrowolnych deklaracji doprowadziła do bardzo rozbieżnych i niewystarczających wyników; ponawia zatem apel, by wszyscy członkowie UNHRC byli stale zapraszani do udziału w procedurach specjalnych, co – poza nieposzlakowanymi notowaniami w zakresie zaangażowania w prawa człowieka – stanowiłoby minimalny próg uzyskania członkostwa; podkreśla znaczenie prawdziwie konkurencyjnego środowiska w procesie wyborów; wzywa do zniesienia możliwości, by grupy regionalne wносиły ustaloną wcześniej listę kandydatów do członkostwa w UNHRC;
21. wzywa państwa członkowskie UE oraz ESDZ do czynnego włączenia się w przeprowadzenie przeglądu UNHRC w 2011 r. celem wzmocnienia przestrzegania przez nią mandatu; podkreśla, że UNHRC powinna być raczej mechanizmem wczesnego ostrzegania i zapobiegania i że do tych celów powinno się wykorzystywać doświadczenie procedur specjalnych; ponownie podkreśla, że przegląd funkcjonowania UNHRC musi być prowadzony w sposób przejrzysty i wyczerpujący, przy uwzględnieniu opinii organizacji pozarządowych, społeczeństwa obywatelskiego i innych istotnych zainteresowanych podmiotów; wzywa ESDZ do regularnego informowania Podkomisji Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego o rozwoju wypadków, jeśli chodzi o ten przegląd;

22. ponownie podkreśla stanowisko, że przeprowadzenie przeglądu powinno zachować niezależność urzędu Wysokiego Przedstawiciela ds. Praw Człowieka ONZ (OHCHR), i przeciwstawia się jakimkolwiek zamiarom obniżenia statusu OHCHR do pozycji innych agencji ONZ, gdyż mogłoby to negatywnie wpłynąć na finansowanie urzędu, a tym samym na jego niezależność; z zadowoleniem przyjmuje niedawną nominację asystenta sekretarza generalnego ds. praw człowieka ONZ, który poprowadzi biuro OHCHR w Nowym Jorku; ten nowy urząd pomoże wesprzeć kontakty, dialog i przejrzystość między Zgromadzeniem Ogólnym ONZ a UNHRC; podkreśla potrzebę zapewnienia dostatecznego finansowania, aby zapewnić, iż regionalne biura OHCHR pozostaną otwarte, by mogły kontynuować pracę w terenie;
23. nalega, by utrzymano i wzmocniono specjalne procedury oraz zagwarantowano UNHRC możliwość zajmowania się konkretnymi przypadkami naruszenia praw człowieka za pośrednictwem rezolucji odnoszących się do poszczególnych krajów i nadawania mandatów je obejmujących; podkreśla znaczenie niepodzielności praw człowieka, zarówno praw społecznych, gospodarczych i kulturowych, jak i praw cywilnych i politycznych; odnotowuje z troską, że mechanizm skarg, unikalny powszechny mechanizm, w którego centrum uwagi jest ofiara, niewiele wniośł, jeśli chodzi o wyniki, w stosunku do ogromnej liczby wniosków, jakie zarejestrował; podkreśla potrzebę zajęcia się tą kwestią w ramach przeglądu funkcjonowania UNHRC;

Powszechny przegląd okresowy (UPR)

24. uznaje wartość dodaną UPR, jako podzielanego przez wszystkie rządy doświadczenia, które narzuca wobec wszystkich członków ONZ jednakowe traktowanie i nadzór pomimo faktu, że kraje muszą dobrowolnie przyjąć poddanie się mu i wprowadzić poczynione zalecenia; przypomina, że do grudnia 2011 r. wszystkie państwa członkowskie ONZ muszą zostać poddane przeglądowi na mocy tego mechanizmu;
25. podkreśla, że ogromne znaczenie ma zachowanie przez UNHRC przestrzeni do większego udziału społeczeństwa obywatelskiego w dialogu, otwieranie organizacjom pozarządowym nowych możliwości nawiązywania dialogu z konkretnymi państwami;
26. wspiera dalsze angażowanie się organizacji pozarządowych w UPR poprzez umożliwianie wnoszenia pisemnych zaleceń do rozpatrzenia przez grupę roboczą oraz udział w debatach;
27. odnotowuje możliwość, jaką UPR oferuje państwom, by zobowiązywały się do wdrożenia swych zobowiązań odnośnie do praw człowieka, a także podejmowania działań następczych wobec wniosków organów traktatowych i procedur specjalnych;
28. ponownie potwierdza fakt, że zalecenia powinny być w większym stopniu ukierunkowane na wyniki, i wzywa do większego zaangażowania w UPR niezależnych ekspertów oraz krajowych instytucji praw człowieka, aby zapewnić, iż będzie on skutecznym mechanizmem działań następczych; uważa, że niezależnych ekspertów można angażować w UPR poprzez zalecanie im obserwowania procesu przeglądu i przedstawienia streszczenia czy analizy UPR w czasie przyjmowania raportu końcowego;
29. ubolewa, iż pierwszy cykl przeglądu pewnych krajów nie spełnił oczekiwań co do

przejrzystego, kompleksowego i niekonfrontacyjnego procesu; przyjmuje w tym względzie odegraną przez państwa członkowskie UE rolę zmierzającą do przerwania „mentalności grupowej” i zachęca państwa członkowskie UE do udzielenia wsparcia technicznego, by wesprzeć wdrożenie zaleceń;

30. wzywa państwa członkowskie UE do kontynuowania angażowania się w przegląd funkcjonowania UNHRC, do zapewnienia ciągłości między pierwszym a drugim cyklem UPR i do dopilnowania tego, by drugi cykl koncentrował się na wdrażaniu i wprowadzaniu w życie zaleceń; popiera stanowisko zakładające, że państwa poddane UPR powinny udzielać jasnych odpowiedzi na wszystkie zalecenia i harmonogramy wdrażania zaleceń grupy roboczej; zauważa, że przedłożenie średniookresowego sprawozdania o stanie wdrożenia może pozytywnie wpłynąć na ten proces;

Procedury specjalne

31. ponownie stwierdza, że procedury specjalne są centralnym punktem systemu praw człowieka ONZ i że wiarygodność i skuteczność UNHRC w ochronie praw człowieka opiera się na współpracy w ramach procedur specjalnych i ich pełnej realizacji; podkreśla w tym kontekście, że zwiększenie niezależności i interaktywność procedur specjalnych z Radą ma fundamentalne znaczenie;
32. potępia próby podważenia niezależności procedur specjalnych przez umożliwienie rządów nadzoru nad procedurami specjalnymi; podkreśla, że jakkolwiek kontrola upolityczni ten system i zaszkodzi jego skuteczności;
33. ponownie stwierdza, że procedury specjalne zajmujące się sytuacją w poszczególnych krajach są zasadniczym instrumentem na rzecz poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w tych krajach; podkreśla, że z uwagi na kluczowe elementy mandatów krajowych, takie jak ich okresowość oraz wiedza, na której się one opierają, nie można ich zastąpić UPR;
34. wzywa państwa członkowskie UE do obrony uczciwości i odpowiedzialności UNHRC w przeglądzie jej funkcjonowania poprzez poparcie ustanowienia mechanizmu działań następczych w zakresie wdrożenia zaleceń dotyczących procedur specjalnych, oprócz przyjęcia kryteriów wyboru oraz bardziej przejrzystego procesu nominacji opierającego się na przygotowaniu, umiejętnościach, kwalifikacjach i doświadczeniu osób nominowanych; udziela poparcia dla propozycji organizacji pozarządowych polegającej na zwiększeniu potencjału wczesnego ostrzegania procedur specjalnych dzięki mechanizmowi, który umożliwi im doprowadzenie do automatycznego uwzględnienia danej sytuacji przez UNHRC;

Wkład UE

35. z zadowoleniem przyjmuje udział wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w 16. sesji UNHRC;
36. nalega, by ESDZ, a konkretnie delegatury UE w Genewie i Nowym Jorku, zwiększyły spójność, widoczność i wiarygodność działań UE w UNHRC poprzez dalszy rozwój zasięgu w różnych regionach świata i współpracy międzyregionalnej, zwłaszcza w

zakresie wywierania wpływu na umiarkowane państwa we wszystkich grupach;

37. ponownie podkreśla w tym kontekście swoje stanowisko dotyczące koncepcji „zniesławiania religii” oraz, uznając potrzebę kompleksowego podejścia do problemu dyskryminacji mniejszości wyznaniowych, uważa za niewłaściwe uwzględnienie tej koncepcji w Protokole w sprawie uzupełniających norm w odniesieniu do rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i wszelkich form dyskryminacji; z zadowoleniem przyjmuje wydarzenie towarzyszące zorganizowane przez delegaturę UE w celu upamiętnienia 25. rocznicy ustanowienia mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii i Wyznania; apeluje do UE o zwrócenie się do głównych zwolenników tej rezolucji w celu znalezienia alternatywy dla rezolucji o zniesławieniu, która będzie przedstawiona;
38. ponownie potwierdza swoje poparcie dla aktywnego udziału UE w pracach UNHRC od momentu jej utworzenia, zwłaszcza poprzez sponsorowanie i współsponsorowanie rezolucji, wydawanie oświadczeń, udział w interaktywnych dialogach i debatach; uznaje zobowiązania powzięte przez UE i mające na celu wychodzenie naprzeciw problemom danego kraju w ramach UNHRC oraz podkreśla znaczenie ścisłej realizacji tych zobowiązań;
39. wspiera wspólną inicjatywę UE i GRULAC (Grupy Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów) w sprawie rezolucji na temat dzieci żyjących i pracujących na ulicy;
40. popiera międzyregionalne oświadczenie na temat praw osób LGBT, które ma zostać przedstawione;
41. wzywa państwa członkowskie UE, by dołożyły wszelkich starań na rzecz zachowania wszystkich mandatów w ramach procedur specjalnych, i wzywa w szczególności do przedłużenia mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Sytuacji Obrońców Praw Człowieka;
42. wyraża ubolewanie, że często wydaje się, iż skutkiem ubocznym wysiłków UE w celu znalezienia konsensusu jest to, że Unia ogranicza swoje ambicje, a także jest zdania, że UE powinna wykazywać większą odwagę w przedstawianiu lub proponowaniu rezolucji dotyczących konkretnych państw;
43. z zaniepokojeniem odnotowuje, że UE nie jest w stanie skutecznie wywierać wpływu w ramach szerszej struktury ONZ; podkreśla, że UE powinna bezwzględnie uczynić UNHRC priorytetem i lepiej koordynować prace państw członkowskich, a także wzywa Radę do przyjęcia wytycznych, aby ułatwić koordynację i podejmowanie decyzji w tym kontekście, jak również aby dążyć do tworzenia koalicji/przymierzy z kluczowymi partnerami regionalnymi i wszystkimi umiarkowanymi państwami i w ten sposób działać w celu przewyciężenia logiki bloków w UNHRC;
44. zwraca uwagę, na szczeblu praktycznym, na znaczenie posiadania większej, dobrze przygotowanej delegatury UE w Genewie i Nowym Jorku; podkreśla, że działania prowadzone w Genewie i Nowym Jorku muszą stanowić integralną część polityki zagranicznej UE, skupiającej się na poprawie wewnętrznej koordynacji, jak również podkreśla potrzebę utrzymywania prawidłowej zależności pomiędzy szczeblem

dwustronnym a wielostronnym;

45. ubolewa nad tym, że odroczone rezolucję złożoną we wrześniu 2010 r. przez UE na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ, która to rezolucja miała na celu wzmocnienie „statusu” UE, tak aby był on spójny z nowym ładem instytucjonalnym w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego; dzięki temu wzmocnionemu statusowi UE miałyby możliwość reprezentacji przez tę samą osobę (przewodniczącego Rady Europejskiej lub wiceprzewodniczącego Komisji/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa) i mówienia jednym głosem, a także zwiększyłyby się w ten sposób widoczność UE i jej wpływ jako podmiotu globalnego; nalega na konieczność kontynuowania wysiłków specjalnej „grupy zadaniowej” ESDZ w celu forsowania uchwalenia rezolucji w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi UE;
46. upoważnia swoją delegację na 16. sesję UNHRC do zgłoszenia obaw wyrażonych w niniejszej rezolucji; wzywa tę delegację do sporządzenia sprawozdania ze swojej wizyty dla Podkomisji Praw Człowieka oraz uznaje, że niezbędne jest dalsze wysyłanie delegacji Parlamentu Europejskiego na istotne sesje UNHRC;
47. ponownie wzywa państwa członkowskie UE do zapewnienia przestrzegania praw człowieka we własnej polityce wewnętrznej, aby uniknąć podwójnych standardów, zwłaszcza mając na względzie trwający proces akcesyjny UE do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), gdyż nieprzestrzeganie tych praw mogłoby istotnie osłabić pozycję UE w UNHRC;
48. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 64. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz ustanowionej przez Komisję Spraw Zagranicznych grupie roboczej UE-ONZ.